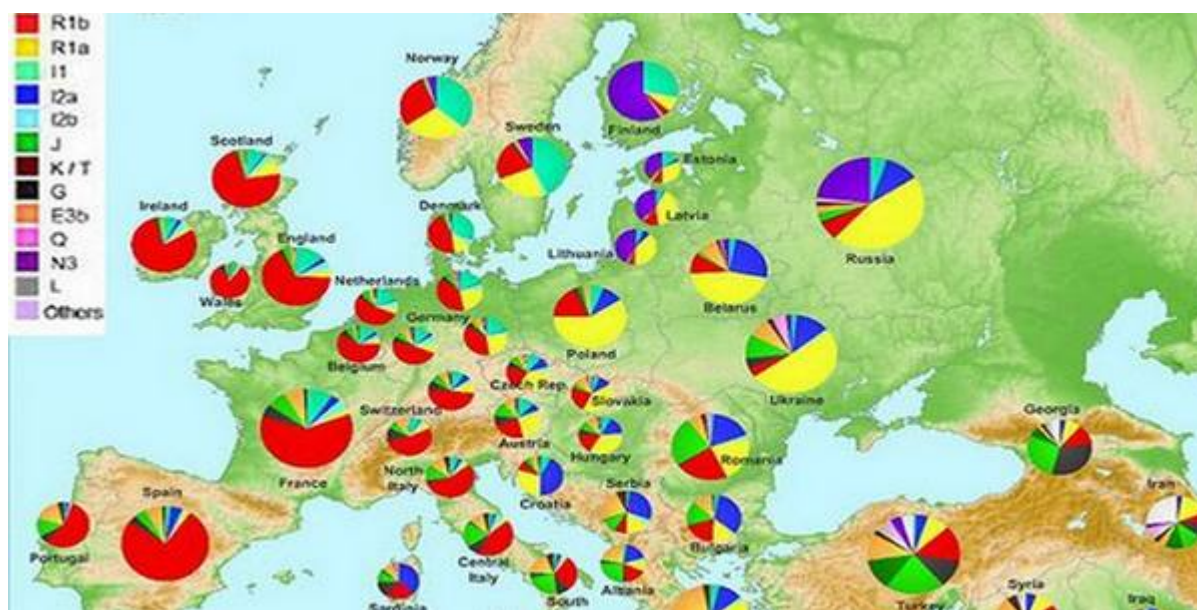


Dzieje Słowian i świata na tle religii – 22

24 kwietnia 2022

Ariowie-Słowianie w Europie po drugim potopie

Po drugim potopie i ustąpieniu lodowca Europę zamieszkiwały grupy ludzi łowców zbieraczy z haplogrupami określanymi przez genetyków jako staroeuropejskie; północna I1 i południowa-słowiańska I2. Do tej ludności dołączyła stopniowo przybyła z Azji ludność słowiańska o haplogrupie R1a, która połączyła się w większości z ludnością o haplogrupie I2. Badania archeologiczne i genetyczne wykazały że ludność z haplogrupą R1a pojawiła się już w Europie około 10 tys. lat p.n.e. Następnie do zachodniej Europy przybyła z Azji ludność celtycka o haplogrupie R1b, która połączyła się w większości z ludnością o haplogrupie I1.



Znaczna część Prасłowian z haplogrupą I2 przetrwała potop i epokę zlodowacenia w Kotlinie Panońskiej. Kotlina ta jest ograniczona od zachodu przez Alpy, od północy i wschodu przez

Karpaty, a od południa przez Góry Dynarskie.

Istnienie wiele dowodów archeologicznych na istnienie wysoko rozwiniętej cywilizacji w rejonie środkowego Dunaju istniejącej co najmniej 1000 lat przed cywilizacją sumeryjską, czy egipską. W muzeach można odnaleźć setki artefaktów z tych terenów, które liczą nawet 8 tys. lat. To właśnie społeczeństwa tej cywilizacji opanowały jako pierwsze obróbkę i wytop miedzi, dały podwaliny pierwszemu piśmiennictwu opartemu na runach słowiańskich. Tam też znajdujemy największe skarby złota z epoki neolitu. Pierwsze monumentalne rzeźby w Europie i co ciekawe państwo bez żadnych środków bojowych, oręża, czy narzędzi walki. Ta najstarsza cywilizacja, można powiedzieć świata, to Prasłowiańscy przodkowie. Podobnie jak Ariowie-Słowianie z kultury uralско-ałtajskiej dali początek pierwszej metalurgii i pierwszego, opartego na runach słowiańskich pisma w Azji.

Jedną z osad odkryto nad brzegiem środkowego Dunaju na terenie dzisiejszej Serbii, nazwano ją Lapeński Vir, i jest jedną z największych i najbardziej znaczących mezolitycznych i neolitycznych stanowisk archeologicznych w Europie. Lapeński Vir nazywany jest pierwszym miastem w Europie.

Pierwszą po potopie kulturę Prasłowian w Europie nazwano od nazwy osady, kulturą Lapeńskiego Viru (9500-6000 lat p.n.e.). Początkowo ludność zajmowała się głównie rybołówstwem i myślistwem. Około roku 7500 p.n.e. na tereny te przybyli emigranci z Azji ze słowiańską haplogrupę R1a. Przybysze mieli zupełnie inny styl życia. Przynieśli ze sobą wiedzę na temat rolnictwa, pierwszych upraw zbożowych i hodowli. Wymieszali z zastaną tu populacją o haplogrupie I2 już w pierwszej generacji migrantów. Było to naturalne ponieważ obie te grupy należały do Prasłowian i były pokrewne językowo i genetycznie ze sobą. Oba te żywioły stworzyły lud którego bezpośrednimi spadkobiercami są Słowianie w Europie. Na południu z większym udziałem I2 a na północy w tym w Polsce z przewagą R1a. Ten tygiel był kluczem do rozwoju człowieka w Europie. Wywołało to

bum kulturowy Lapeńskiego Viru.

Około roku 6300 p.n.e. kultura Lapeńskiego Viru stała się częścią tak zwanej kultury Starcevo. Kultura ta rozciągała się na terenach obecnej Serbii, Rumunii, Chorwacji, Bułgarii, Węgier, Macedonii i środkowej Grecji. Nazwa Starcevo pochodzi od pierwszej odkrytej osady archeologicznej Starcevo w Serbii pod Belgradem i nazwy tej samej rzeki. Faza rozwoju kultury Lapeńskiego Viru i kultury Starcevo kończy się stopniowo około 4500 p.n.e., przechodząc w trwającą równolegle najciekawszą kulturę okresu neolitu w Europie zwaną kulturą Vinča.

Cywilizacja kultury Vinča/Vinci (5500-3800 lat p.n.e.) wyłoniła się z naddunajskiej kultury Starcevo. Była to najciekawsza i najważniejsza naddunajska kultura neolitu, która wyprzedziła o tysiąclecia inne ludzkie cywilizacje. Teren kultury Vinča z nad Dunaju to kolebka Słowian w Europie. Archeologia ustala powstanie słowiańskich kultur w Europie na 7 tysiąclecie p.n.e. W ciągu 2,5 tysiąca lat cywilizacja ta rozwinęła się z basenu Dunaju do wschodniej i środkowej Europy. Dopiero od jej potomków, pierwszych słowiańskich rolników inne ludy kontynentu uczyły się uprawy ziemi i budowania osad. Wielu naukowców uważa, że tereny kultury Vinča były ojczyzną Słowian; w tym Daków, Traków, Ilirów, a Scytowie byli z nimi także blisko spokrewnieni.

Kultura Vinča zajmowała region Europy południowo-wschodniej odpowiadający głównie współczesnej Serbii, Kosowa, części Rumunii, Bułgarii, Bośni, Czarnogóry, Macedonii i Grecji, powstała na tysiąc lat przed cywilizacją sumeryjską. Rozprzestrzeniła się na terytorium większym niż terytorium jakiegokolwiek kultury neolitycznej w Europie. Niektóre z jej osad przewyższały rozmiarami i populacją nie tylko wszystkie równoczesne osady neolityczne, ale także pierwsze miasta, które pojawiły się znacznie później w Mezopotamii, na Morzu Egejskim, czy w Egipcie w epoce Brązu, tysiąc lat później. Była najbardziej zaawansowaną technicznie kulturą prehistoryczną na świecie. Cywilizacja, która obok cywilizacji

Uralsko-Ałtajskiej, jako pierwsza opanowała wytop miedzi, a także stworzyła pierwsze pismo na świecie oparte na runach słowiańskich, tak zwane pismo winciańskie. Na piśmie tym wzorowały się następ.n.e. kultury Europy. Nazwa kultury pochodzi od stanowiska archeologicznego w miejscowości Vinča koło Belgradu.

Miasto Vinča w leżące w pobliżu Belgradu, jest największą i najobszerniejszą osadą neolityczną w Europie, zajmowało 29 ha z 2,5 tys. mieszkańcami. Obszar ten został ogłoszony parkiem archeologicznym. Domy budowano różnej wielkości, od jednorodzinnych aż do obszerniejszych, cztero- lub pięciopokojowych dwupiętrowych. Ustawione były w ścisłym szeregu tworząc ulice. Ściany budowano z drewna lub trzciny i były malowane. Innym dużym miastem w tym czasie był Stubin, które osiągnęło 4 tys. mieszkańców.

Miasta cywilizacji Vinča to Europa południowo-wschodnia, mieszkało w tym regionie jak na tamte czasy dużo ludności. Krzyżowały się tu liczne drogi handlowe, a sprzyjające środowisko przyrodnicze umożliwiło także długotrwałe osadnictwo. Odnaleziono dowody intensywnej komunikacji między sąsiednimi osadami oraz wymiany usług i ludzi, a także licznej sieci szlaków handlowych.

Vinča stała się centrum największego Europejskiego systemu wymiany dóbr i różnych produktów jaki kiedykolwiek istniał. Rolnictwo było rozwinięte, mieszkańcy korzystali z pługów. W mieście Vinča pracowali już zawodowi; ceramicy, tkacze, hutnicy miedzi i złota, oraz inni rzemieślnicy wytwarzający szereg wyrafinowanych towarów. Używali licznych narzędzi; z obsydianu, kamienia ciosanego i polerowanego; jak noże, siekierki, dłuta, skrobaki, szydła, harpuny, a także wyrafinowaną biżuterię. VINCianie poszukując piękna wyprodukowali 60 różnych form wspaniałej ceramiki oraz figurek, nie tylko po to żeby przedstawić bóstwa, ale także aby podkreślić swój zmysł artystyczny. Figurki kobiet samych lub z dzieckiem świadczą o kulcie bogini matki. Rozwój

wszelakich rzemiosł i udoskonalanie i upiększanie życia codziennego i dążenie do czegoś lepszego, świadczą o rozwoju duchowym tego społeczeństwa. Ludzie ci wierzyli w życie pozagrobowe i nieśmiertelność duszy, a także ponowne odrodzenie.

Historia światowej obróbki metali rozpoczęła się około roku 5500 na terenie obecnej Serbii w osadach kultury Vinča z nad Dunaju. Już w tych czasach pracowały tam warsztaty metalurgiczne wytwarzające broń, narzędzia z metalu i wyjątkowe dzieła sztuki.

W pozostałej części świata ludzie uprawiali dopiero pierwsze zboża i hodowali trzodę chlewną. A cywilizacja sumeryjska miała rozpocząć się dopiero za 3 tysiące lat. Na terenie Serbii w tym czasie działało wiele warsztatów metalurgicznych. Razem z wyjściem ludów z nad Dunaju na zachód, wschód, północ i południe zakłady metalurgiczne rozprzestrzeniały się w różnych miejscach Europy. W dawnej neolitycznej osadzie Płocnik znajduje się dziś na powierzchni 110 ha muzeum przedstawiające proces wytopu miedzi, jaki i codzienne życie ich mieszkańców. W miejscu osady znaleziono wiele przedmiotów i narzędzi wykonanych z miedzi, a także biżuterię i dzieła sztuki. To z kultury Vinča sztuka obróbki metalurgicznej metali dotarła na północ, na tereny obecnej Polski, a później na południe do Grecji.

Na terenie kultury Vinča archeolodzy odkryli niezwykle miasto Solnitsata w Bułgarii powstałe pomiędzy 4700 a 4200 rokiem p.n.e. Było to centrum wydobywania soli. Powstało 1500 lat przed początkiem powstania kultury minojskiej w Grecji. Miasto było ufortyfikowane, wokół miasta wybudowano w kształcie okręgu mury obronne o wysokości 5 m i grubości 2 m. Są to najwcześniejsze i najbardziej masywne fortyfikacje ówczesnej Europy, mające chronić nie tylko mieszkańców, lecz także ich produkcję. Odkryto tam również ruiny dwupiętrowych domów i ślady kultów religijnych. Badania archeologiczne wykazały, że ludzie pozyskiwali tu sól już od 5500 roku p.n.e. Początkowo

dla własnych potrzeb ale z czasem zaczęli dostarczać ją i sprzedawać sąsiadnim ludom.

Mieszkańcy bogacili się ze sprzedaży soli, o ich bogactwie świadczą bogato zdobione w złoto pochówki odkryte na nekropolii sąsiadującej Varny. Archeolodzy odkryli tam 294 groby zawierające ponad 3 tys. złotych przedmiotów. Jest to cywilizacja tak zwanej kultury Varna licząca około 200 tys. ludzi. I to ten naród jest w rzeczywistości pierwszym na świecie z wyraźnymi oznakami państwowości i ich władców. W niektórych grobowcach umieszczone są berła i monarsze symbole. Także doskonała ceramika o idealnie błyszczącej powierzchni, która przetrwała prawie 7 tys. lat.

Innym ufortyfikowanym i bogatym w złoto miastem na terenie Bułgarii było miasto Pazardżik (Miasto Ptaków). Znaleziono tam także bogatą kolekcję ponad 150 ceramicznych figurek ptaków z ludzkimi twarzami. Osadę zamieszkiwało, co najmniej 2,5 tysiąca ludzi, co było znaczną liczbą jak na tamte czasy. Powierzchnia tej metropolii wynosiła ponad 10 ha. Dla porównania osady w Mezopotamii i Sumerze o powierzchni około 1ha zostały przez naukowców określone, jako miasta. Ten obszar jest co najmniej 10 razy większy i o 2 tys. lat starszy. Naukowcy twierdzą że mieszkańcy Pazardżik zbudowali pierwszy akropol i stworzyli pierwowzór miasta w Europie. Zostało ono jednak w późniejszym okresie zniszczone przez ludy stepowe, lub też w wyniku zmian klimatycznych.

Kultura cucuterni-trypolska (5500-2750 lat p.n.e.) należała do jednych z najstarszych kultur świata, rozwijała się niemal równolegle z kulturą Vinča. Nazwa jej pochodzi od miejscowości Cucuterni na terenie dzisiejszej Rumunii i Trypole na terenie południo-zachodniej Ukrainy. Naukowcy potwierdzają że kulturę tę stworzył lud indosłowiański o haplogrupie R1a1. Kultura ta w szczytowym swoim okresie stanowiła jedną z najbardziej zaawansowanych technologicznie społeczeństw na świecie, istniejącej w tym czasie i długo po niej. Rozciągała się od Karpat po rejon Dniestru i Dniepru, skupiona na współczesnej

Mołdawii. Zajmowała obszar 350 tys. km² o średnicy 500 km. Stworzyła olbrzymie, niespotykane w tamtych czasach imperium. Kultura ta zbudowała największe osady w ówczesnej neolitycznej Europie o powierzchni od 250 do 450 ha, z których niektóre zawierały nawet 3000 budowli i zamieszkiwało w nich od 10 do 24 tys. ludzi, stanowiąc najbardziej zaludnione miasta ówczesnego świata. Niektóre z tych miasta były otoczone rowami i wałami obronnymi. Tylko w części ukraińskiej szacowano populację od 400 tys. do 2 mln. Inne z miast należące do tej cywilizacji to między innymi Talianki i Maidanetske.

Domy osad otaczały zwykle półkolisty lub kolisty plac na którym znajdował się większy budynek, zwykle dwupiętrowa świątynia. Ludność zajmowała się łowiectwem, rolnictwem, garncarstwem, wyrobem narzędzi i tkactwem.

Cechą charakterystyczną tej kultury jest ceramika, która należy do najwspanialszych w neolicie, nie tylko pod względem technologicznym, ale i artystycznym. Naczynia odznaczały się wielką wytrzymałością, pięknem i bogactwem formy oraz barwną dekoracją ornamentálną złożoną z kół, wstęg, spirali, i ich zestawów. Figurki kobiet samych lub z dzieckiem świadczą o kulcie bogini matki – podobnie było w Vinča. Wśród artystycznych wyrobów znajdujemy też słowiańskie symbole jak swastyka, a także przedmioty wykonane z miedzi. Ciekawostką może być, iż odkryto niezwykle podobieństwo ceramiki kultury Cuceni-Trypolskiej do ceramiki chińskiej z kultury Yangshao, choć między nimi istnieje bardzo duża odległość, przy czym ta w Chinach pojawiła się tysiąc lat później. Jedną z osad na terenie kultury trypolskiej odkryto w Bilczu Złotym. Znaleziono tam naczynia o zaskakująco wysokiej jakości wykonania i wiele pięknych wyrobów artystycznych, artefakty datowane są na rok około 3600 p.n.e. Rozwój rzemiosł i produkcja artystycznych wyrobów, świadczą także o rozwoju duchowym tego społeczeństwa. W tej kulturze nie odnaleziono żadnych cmentarzy, które można powiązać z tą kulturą, wynika z tego, że pochówki były ciałoopalne. Można przypuszczać, że

ludzie tej kultury należący do aryjsko-słowiańskiej społeczności wierzyli w życie pozagrobowe i nieśmiertelność duszy, a także ponowne odrodzenie.

Ta wysoko rozwinięta cywilizacja uległa znacznemu zniszczeniu, podobnie jak i częściowo cywilizacja Vinča: przyjmuje się, że prawdopodobnie w wyniku inwazji ludów stepowych, lub też z powodów zmian klimatycznych, które wtedy nawiedziły całą Europę. W tym też okresie, około 4000 lat p.n.e. w rejon Układu Słonecznego dotarła planeta Nibiru. Jej przelot w bliskości Ziemi mógł doprowadzić do anomalii pogodowych i zmian klimatu w niektórych regionach.

Dokładność z jaką budowano domy w słowiańskich cywilizacjach, poczynając od Lapeńskiego Viru i następnych, dowodzi o posługiwaniu się geometrią, symetrią i proporcją. We wnętrzu domów odkryto także charakterystyczne figury geometryczne od których zaczynało się budowanie domu i które obecne były w usytuowaniu sprzętów domowych, takie jak okrąg, trapez i trójkąt. Oprócz geometrycznych wartości posiadały także wartość graficzną a w konsekwencji stanowiły pewien rodzaj pisma. Zinterpretowano je jako litery alfabetu. Naukowcy doszli do wniosku, że przechodziły one w rzeczywistości w trzy operacje; łączenie, rozdzielanie i komponowanie, bez dodawania nowych elementów. Z tych kombinacji stworzono swoisty elementarz tak zwany bukwar Lapeńskiego Viru, który składa się z 48 znaków.

Uważa się że hieroglify stanowią pierwszą fazę pisma, kolejne to klinowe, obrazkowe, aż w końcu alfabetyczne. Jednakże następ.n.e. odkrycia teorię tę mocno zachwiały. Otóż na terenie kultury Vinča znad Dunaju, która powstała około 5500 roku p.n.e. na podłożu kultury Lapeńskiego Viru odkryto liczne artefakty pokryte wieloma symbolami i znakami najstarszego na świecie pisma. W młodszej zaś kulturze Vinča na terytorium Belgradu znaleziono około 150 fragmentów ceramiki z literami i napisami. Serbski uczonego profesor Radiovoje Pesic uszeregował wszystkie te znaki w alfabetyczne pismo literowe nazwane vinčańskim. Zostało ono udokumentowane w 1987 roku w

Mediolanie i od tego momentu weszło do encyklopedii.

Pismo winkańskie oparte jest na runach słowiańskich, na bazie których stworzono wszystkie alfabety świata. Stwierdzono że litery pisma winkańskiego w większym lub mniejszym zakresie znajdują się w starożytnych i nowożytnych alfabetach świata. Narody bezpośrednio lub pośrednio przejmowały litery z alfabetu słowiańskiego, adoptowane były całe znaki lub tylko ich inspiracje.

W serbskim alfabecie cyrylicy jest aż 20 liter, a alfabet etruski całkowicie pokrywa się z alfabetem winkańskim. Pismo słowiańskie jest najstarszym na świecie pismem, a to znaczy że mezopotamskie pismo klinowe, egipskie, greckie i aramejskie powstały na długo po winkańskim piśmie.

Językiem słowiańskim w tym polskim możemy również zrozumieć język wandalowski określany również jako wendyjski. Język ludów słowiańskich zwanych Wenetami, Wenedami, Wendami, Wandalami, czyli Lechitami – Polakami. Jak pokazuje Niemiecka mapa ludów zamieszkałych w środkowej Europie w I wieku n.e. Wilhelm z Rubruk (1210-1293) ne; flamandzki franciszkanin, odkrywca, podróżnik, dyplomata i orientalista; w kronikach zapisał, że język Rusinów, Polaków, Czechów i Sklawenów, jest taki sam jak język Wandalów.

Rozwój słowiańskich cywilizacji naddunajskich miał bezpośredni wpływ na kultury rozwijające się później w środkowej, zachodniej i północnej Europie, a także kulturę Etrusków na półwyspie Apenińskim. Także na kultury które rozwinęły się na terenach Grecji (zarówno kontynentalnej jak i wyspach Morza Egejskiego) w III i II tysiącleciu p.n.e. (neolit i epoka brązu). Wpłynęła też na ukształtowanie się pisma europejskiego w tym greckiego, które powstało na podstawie pisma winkańskiego.

Kultura helladzka – rozwijającą się w Grecji kontynentalnej od III tysiąclecia p.n.e. do XII wieku p.n.e. Szczyt jej rozwoju

to tzw. kultura mykeńska trwająca około 1700/1600 – 1150 lat p.n.e. (w XV wieku p.n.e. pojawiła się także na Krecie); kultura minojska – rozwijającą się na Krecie od połowy III tysiąclecia p.n.e. do XV wieku p.n.e.; kultura cykladzka – rozwijającą się od III tysiąclecia p.n.e. do XII wieku p.n.e. na Cykladach.

Około roku 5600 p.n.e. rolnicy z dolin naddunajskich zaczęli opuszczać swoje tereny przez bramę Morawską, Kotlinę Kłodzką, czy wędrując wzdłuż Dunaju, kierując się na zachód, północ i wschód Europy, a na terenie Polski wzdłuż Wisły i Odry docierając do jej północnych terenów. Współtworzyli oni największą obszarowo kulturę neolitu, tak zwaną kulturę Ceramiki Wstęgowej, a następnie pierwszą kulturę Prapolską zwaną Lendzielską.

Kultura ceramiki wstęgowej (5600-4900 lat p.n.e.) zajmowała obszar od Renu po Dniestr. Rolnicza ludność z nad Dunaju zajmowała coraz to większe obszary, zajmując ziemie nadające się do uprawy. Ludność z nad Dunaju integrowała się z ludnością mezolityczną łowiecko-zbieracką w dość niewielkim stopniu. Jednakże ich kontakty prowadziły do stopniowego szerzenia się neolitycznego rolniczego sposobu życia na coraz rozleglejsze obszary. Charakter kultury pierwszych wspólnot z ceramiką wstęgową był niemalże identyczny, w pełni o zasięgu europejskim. Świadczyły o tym między innymi naczynia noszące wiele cech zaczerpniętych z kultur naddunajskich. Domy budowano duże wielorodzinne na planie prostokąta. Konstrukcja budowy opierała się na dębowych słupach wkopanych w ziemię.

Podstawą rolnictwa była uprawa zbóż, kilka gatunków pszenicy, rzadziej jęczmień i proso, a także groch, soczewica i mak. Hodowano bydło, trzodę chlewną, a także kozy i owce. Wytwarzano wyroby serowe i inne. Wykorzystywano i wyrabiano miód pszczeli. Społeczeństwo to produkowało także piwo, stąd jego słowiańska nazwa. Krzemień i obsydian były głównymi materiałami używanymi na ostrza i krawędzie tnące. Wytwarzano materiały na ubrania stosując krosna tkackie. Handlowano

również produktami wytwarzanymi na danym regionie. Pochówki były zróżnicowane, szkieletowe lub ciałopalne

Kultura lendzielska (5000-3400) powstała ze znacznym udziałem kultury Vinča. Około 5000 roku p.n.e. miało miejsce drugie wyjście ludu z nad Dunaju wyłaniając się prosto z kultury Vinča, tworząc nową kulturę zwaną Lendzielską. Zajmowała ona głównie obszary dzisiejszej Polski, Czech, Słowacji, Węgier, oraz przylegających części obecnych Niemiec, Austrii, Słowenii i Chorwacji. Niektórzy uważają tę kulturę z początek i kolebkę przyszłego państwa Lechickiego. Nazwa tej kultury pochodzi od archeologicznego stanowiska Lengyel na Węgrzech. Wikipedia węgierska pisze że kultura lendzielska dała początek kulturom całej Europy środkowej.

To niezwykła kultura, której bardzo dobrze zorganizowana i przygotowania ekspansja połączona była z budową obiektów zwanych dziś rondelami. Uważane są one za dobrze zaplanowane bazy do opanowywania coraz dalszych terytoriów. Zostało ich odkrytych 130; na terenie obecnej Austrii, wschodnich Niemiec i dzisiejszej Polski. Były to konstrukcje drewniano-ziemne o średnicy od 35 do 150 m, zwykle z trzema bramami i otoczone rowami. Obwarowania te były budowane w równych, około 100 km odstępach, a każde z nich oddalone od rzeki około 10 km. Rondele posiadały pomieszczenia do składowania zapasów żywności. Pełniły funkcje obronne, wiecowe i kultowe. Powstałe 7 tys. lat temu, są obecnie najstarszymi przykładami monumentalnej architektury w Europie. Przypominają swoim kształtem zbudowany z wałów ziemnych otaczający zespół kamiennych kręgów Stonehenge, ale są starsze od niego o ponad 1500 lat.

Rondele były to historyczne słowiano-aryjskie miasta Trojańskie zbudowane na zasadzie trzech koncentrycznych murów obronnych lub kanałów. Miasta te pełniły funkcję twierdzy administracyjnej, centrum religijnego, a także obserwatorium. Budowle te są dowodem wpływu Ariów-Słowian z Azji o haplogrupie R1a na ludność w środkowej Europie.

Przykładem jest warowne miasto Arkaim położone na południowym Urału w pobliżu Rosyjskiego miasta Czelabińsk na Syberii. Miasto to zbudowane było na zasadzie kręgów o średnicy 170 i 85 metrów wokół centralnego placu, z 60 domami wybudowanymi w obrębie murów obronnych. Do środka prowadzą cztery misternie skonstruowane przejścia. Okres jego budowy datowany jest na około 5 tys. lat p.n.e., a nieoficjalnie na sprzed 12 tys. lat p.n.e. Słowiano-aryjska Troja w Azji Mniejszej była zbudowana na tej samej zasadzie kręgów, ale była młodsza od Arkaim, podobnie jak Stonehenge.

W kulturze lendzielskiej wzrosła ilość osiedli w porównaniu do kultury poprzedniej. Budowano różne, małe a także duże długie domy w kształcie trapezu. Osady te były czasem otwarte, a czasem otoczone rowem obronnym. Zmieniła się również struktura wewnętrzna domów, na dwuczęściowy, powstały nadbudówki. Konstrukcję stanowiły wielkie słupy, bez stosowania dużej liczby pali.

Kultura ta ukształtowała swój własny styl artystyczny w postaci naczyń na pustej nóżce i mis zdobionych plastycznymi uszkami, pomalowanych na czerwono i żółto, a także pojawiła się niemalowana ceramika. Niektórym naczyniom lub ich detalom nadawano formy antropomorficzne lub zoomorficzne. Motyw czerwonego koloru zauważalny jest też w ubiorach. Wśród ozdób znajdujemy piękną biżuterię z muszli rzecznych. Produkowano także figurki zwyczajowe dla kultur naddunajskich, na przykład kobiece figurki Wenus. Głównie stosowano pochówki szkieletowy, choć kremacja też została odnotowana.

Naddunajscy rolnicy przybyli do środkowej Europy gdy panował tam wilgotny i ciepły klimat atlantycki, podobny do ich rodzinnych stron. Jednakże z czasem nastąpiło silne ochłodzenie, tworzące nowe bariery ekologiczne wyraźnie ograniczając zasięg ich osadnictwa. Tymczasem z mezolitycznych autochtonicznych grup łowców zbieraczy wyłoniło się nowe nie tylko pod wpływem kontaktów z naddunajskimi rolnikami neolityczne społeczeństwo, ale również lepiej dostosowane do

zmienionych surowszych warunków klimatycznych.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net